

[Jacob Sørensen.]

de forandringer, der sker i reglementet vedrørende opnåelse af autorisation, og vi hilser med tilfredshed, at det nu bliver gjort til en ret at få autorisation, når de opstillede betingelser opfyldes. Det har ikke været tilfældet hidtil, men vi er tilfreds med, at det nu sker. Ved udarbejdelsen af en lov om autorisation gælder det jo om at få den tilrettelagt således, at den griber mindst muligt ind i næringsfriheden, og vi hilser derfor med tilfredshed, at denne ændring nu indføres, og at autorisationsspørgsmålet bliver bragt ind under faste former, således at det bliver kommunerne, der foretager autorisationen på alle områder.

Vi er ligeledes tilfreds med den bestemmelse, hvorefter en mand, der har opnået autorisation i én kommune, uden videre — dog mod indbetaling af depositum — kan gøre krav på at få autorisation også i landets andre kommuner. Det vil medføre en betydelig frigørelse af hans virksomhed. Dog burde vi måske have noget større sikkerhed for, at de krav, der kan stilles i forbindelse med oprettelse af værksteder og med hensyn til depositum, ikke på urimelig måde bruges til at begrænse adgangen til opnåelse af autorisation. Der burde nok fastsættes bestemte regler for, hvor vidt den autorisationsgivende myndighed må gå i så henseende.

Ligeledes finder vi bestemmelsen om fritagelse rimelig, når det drejer sig om små flaskegasanlæg til husholdning, hvis der ifølge brandpolitiloven foreligger tilladelse til opbevaring indendørs. Jeg er klar over, at det af bemærkningerne fremgår, at ministeren er indstillet på at give disse fritagelser for autorisationspligt, men det burde præciseres noget nøjere i selve loven, så at det står ganske klart.

Derimod kan vi ikke give fuld tilslutning til den områdebegrænsning, der er tale om. Vi kan ikke give tilslutning til den bestemmelse, der siger, at fremtidig skal alle, som beskæftiger sig med installationsarbejder, være autoriserede. Vi kan tilslutte os stk. 2 og stk. 3 i § 2, men ikke stk. 1.

Vi mener, at begrundelsen for, at der kan kræves autorisation af en håndværksmester, må være, at der i hans fagområde

findes faremomenter såsom risiko for brand og eksplosion og fare for skade på liv og ejendom, hvad tilfældet jo er i forbindelse med gasinstallation og installation af elektricitet. Derudover finder vi, at autorisation bør kunne kræves, når det drejer sig om installationer, der fast tilsluttes offentlige forsyningsanlæg eller afledningsanlæg. Det må være rimeligt, at man kræver autorisation af de folk, der udfører dette arbejde, for at man kan sikre, at arbejdet fagligt bliver gjort så godt som muligt, og for at disse værker kan vide, hvor de skal henvende sig, hvis noget ikke er, som det skal være. Det mener vi bør være et principielt synspunkt.

Hvis man følger lovforslagets affattelse, går man faktisk — kan man vel sige — ind for en obligatorisk mesterprøve på dette fagområde. Vi finder det urimeligt at gøre det på dette enkelte område. Hvis man vil gå ind for en sådan prøve, må man gøre det på alle fagområder. Jeg er dog klar over, at i købstadkommunerne og i større bymæssige bebyggelser virker vore betingelser for autorisation ikke anderledes end lovforslagets, for dér vil vand-, gas- og sanitetsmestre altid være nødt til at arbejde i forbindelse med offentlige værker og forsyningsanlæg. I landdistrikterne er sagen derimod en anden. Hvis vi tænker os et landdistrikt bestående af enkeltvis beliggende landbrugsejendomme og enkelte små landsbybebyggelser, hvor der findes en skole, måske en kro og enkelte andre virksomheder, men hvor der f. eks. ikke findes fælles vandforsyningsanlæg, skal — ifølge lovforslaget — et vandforsyningsanlæg, som kun anvendes til forsyning af ejerens husstand, kunne udføres af folk, som ikke er autoriserede. Er der derimod tale om skoler, kroer o. s. v., skal der kræves autorisation. Når man nu fritager landsbysmedens væsentligste arbejdsområde for autorisation, måske 90 pct. af det, kan man ikke forvente, at han overhovedet vil være interesseret i at lade sig autorisere, have den ulejlighed for den lille rest, der bliver tilbage, og bl. a. derfor finder vi, det må være rimeligt, at vi holder os til det princip, at installationer, der ikke er knyttet til offentlige anlæg, bør være fritaget for autorisation.

En anden ting er, om det ikke burde